

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Ред'ярд КіпЛінГ

Тафі і Теґумаї

Це вже друга зі знаменитих «Таких собі казок» Ред'ярда Кіплінґа, у якій юні читачі знайомляться з чудовою печерною родиною — Теґумаєм, Тешумай і їхньою донею Тафі. Цього разу непосидючій дівчинці та її неймовірному татові доведеться вигадувати абетку — всі-всі літери нашого алфавіту! Саме ці печерні люди вирішили, що «о» буде кругла, як яйце, а «у» — схожа на короповий хвіст. А на що подібні інші літери, які ми всі щодня читаємо і пишемо? Про це можна дізнатися лише з нової кумедної та вигадливої казки Ред'ярда Кіплінґа. Книжкою «Як вигадали абетку» видавництво «Навчальна книга — Богдан» не лише продовжує видання казкової трилогії Кіплінґа про Теґумаєве плем'я, але й дарує читачам неповторні ілюстрації київського художника Володимира Штанка, які було високо відзначено навіть у Кіплінґівському товаристві Великобританії.

Для молодшого шкільного віку.

Переклад Володимира Чернишенка

Ілюстрації Володимира Штанка

Перекладено за виданням: Just So Stories. Rudyard Kipling.
Wordsworth Editions Limited. 1993

Як вигадали Абетку

Минув тиждень, відколи Тафімай Металумай (ми й надалі будемо кликати її Тафі, мої любі) припустилася невеличкої помилки з татковим списом, чужинцем та намальованим листом, і вони з батьком знову вирушили рибалити. Матуся воліла, щоб Тафі залишилася вдома і допомогла їй просушувати оббіловані шкури на сушильних жердках біля їхньої неолітичної печери. Але Тафі прокинулася ще затемна і пішла на риболовлю. Однак скоро дівчинка геть знудилася і почала хихотіти, аж її татусь мусив сказати:

— Припини пустувати, дитино!

— Але ж мені смішно! — відповіла Тафі. — Згадай-но, як надував щоки верховний вождь і як кумедно виглядав хороший чужинець із багнукою у волоссі!

— Ага, дуже смішно! — обурився Тегумай. — Я мусив віддати дві прегарні оленячі шкури, м'якенькі та з габою, отому чужинцеві, щоби якимось відшкодувати завдані збитки...

— Але ж ми нічого не зробили! — заперечила Тафі. — Винні матуся й решта неолітичних жінок. Ну і багнука.

— Не будемо зараз про це, — сказав татко. — Нумо краще полуднувати.

Тафі взяла мозкову кісточку і сиділа тихенько цілих десять хвилин, а її татко тим часом малював закарлючки на березовій корі акулячим зубом. Тоді дівчинка врешті мовила:

— Татку, я тут вигадала одну таємничу річ... Вигукни що-небудь, ну от будь-що.

— **A!** — сказав Тегумай. — Досить тобі цього?

— Цілком, — погодилася Тафі. — Ти страшенно схожий на коропа з відкритим ротом. Вигукни ще раз, будь ласка.

— **A! A! A!** — вигукнув Тегумай. — Припини пустувати, доцю!

— Я й не збиралася, чесно-пречесно! — заперечила Тафі. — Це частина моєї таємниці! Вигукни «а» і трошки потримай рота відкритим. І дай мені тамтого акулячого зуба — я хочу намалювати коропа з відкритим ротом!

— Навіщо? — запитав татко.

— Хіба ж не зрозуміло? — здивувалася Тафі, ретельно шкрябаючи кору. — Це буде наша маленька таємниця. Коли я намалюю на закіптюженій стіні біля

комина (як матуся не бачитиме) коропа з відкритим ротом, це нагадає тобі звук **A**. І ти пригадаєш, як минулої зими на бобровому болоті ми гралися в хованки і я вискочила з-за дерев, крикнувши: «**A!**» Пам'ятаєш?

— Справді? — перепитав Тегумай голосом, до якого вдаються дорослі у випадку крайнього зацікавлення. — Продовжуй, Тафі.

— Прикро! Я не можу намалювати цілого коропа, — сказала Тафі. — Але я спробую намалювати щось схоже на короповий рот. Знаєш, коли вони порпаються у намулі головами донизу? Що ж, це ніби як короп. Уяви, що він тут повністю, добре? Відкритий короповий рот значить **A**.

І вона намалювала ось що: **W**

— Непогано! — сказав Тегумай і спробував перемалювати малюнок Тафі на свій шматок березової кори. — Але ти забула вусики, що звисають у коропів з рота.

— Я не вмю їх малювати, таточку!

— А тобі й не треба малювати нічого, окрім відкритого коропового рота та вусиків упоперек. Звісно, так ми будемо певні, що то короп, бо ж окуні та форелі не мають вусиків. Дивись-но, Тафі!

І він намалював ось що: **W**

— А зараз я перемалюю це собі, — сказала Тафі. — Ти ж його впізнаєш при потребі?

І вона намалювала ось що: **A**

— Неодмінно! — радо озвався її татко. — І побачивши його, я здивуюсь не менше, ніж якби ти вискочила з-за дерева і вигукнула: «**A!**»

— А тепер крикни щось інше, — гордо попросила Тафі.

— *У!* — голосно вигукнув Тегумай.

— Г-м... — замислилася Тафі. — Дивний звук. Теж схожий на коропа, але що ж із ним вдіяти? *У-у-у!..*

— Якщо він дуже схожий на коропа, — збуджено озвався її татко, — то давай намалюємо поруч іще одну рибину і з'єднаємо їх!

— Ні, так я заплутаюсь... Намалюємо щось інше... Намалюємо короповий хвіст! Коли вони порпаються у намулі, то лише його і видно. До того ж, мені здається, хвости малювати легше... — сказала Тафі.

— Гарно сказано! — похвалив її Тегумай. — Ось тобі короповий хвіст для звука *У!*

І він нашкрябав на своєму шматку березової кори ось такий от малюнок:

— А тепер я спробую, — сказала Тафі. — Але пам'ятай — я не можу малювати так гарно, як ти, таточку! А що, як я просто намалюю роздвоєний кінчик хвоста і пряму риску там, де починається короп?

Так вона і зробила:

Татко кивнув і його очі збуджено заблищали.
— Як гарно! — вигукнула Тафі. — Вигукни ще щось, таточку!
— *О!* — на повний голос крикнув Тегумай.
— Це просто! — посміхнулася Тафі. — Ти зараз округлив рота так, що він став схожий на яйце чи камінь. Тож я й намалюю яйце чи камінь!
— Але ж камені також бувають різні. Давай-но просто намалюємо щось округле, щось таке...

І він намалював:
— Ой, мамонько! — зраділа Тафі. — Як багато малюночків-звуків ми вигадали: короповий рот, короповий хвіст і яйце! Скажи ще щось, таточку!
— *С-с-с!* — прошипів Тегумай і нахмурився, але Тафі була занадто збудженою, щоб це зауважити.
— Це також просто! — сказала вона, діловито шкрябаючи кору.
— Правда? — здивувався її татко. — Я кажу так, коли чимось заклопотаний і не хочу, аби мене турбували.
— І малюночок означатиме те ж саме! — запевнила його Тафі. — Так само сичать змії, коли заклопотані й не хочуть, аби їм заважали. Тож давай намалюємо для цього звука змію! Якусь таку...

І вона намалювала ось таку змію:

— Це буде наша інша маленька таємниця, — сказала Тафі. — Коли ти намалюєш отаку змію на дверях твоєї маленької бічної печери, я знатиму, що ти тяжко замислився над поламаними списками і буду поводитися дуже чемно.